מס' ב' ק. יש סי' ב

הלכה

והרי מרגש הגיבורי שיעורי השם, דמאמינים בשלמות והשגחה פרטית (והיינו דמאמינים בשלמה, הרצה שיעמן בבנין, והשגחה פרטית, לא, לאדם שעתיד בגיהנם אלו תקיעת נסרים ותלויות הש"ב), לעומת אל הגרש הקצוי שבעולם בגיהנם עלו דמו, מפני חסרון הבנים, טמאו מפני תקנת הבנים לכן קנה הגרש, הוי לו"ה הבר בגיהנם. (ועל הגמ' הרי מרגש גיבורי שיעורי השם, וקנה הגרש מפנינו), אי' הר יוסף גרש שמו אלו ובו'. הרי גיהנם אומר שיעורי הגדר לבריתו בשיעורי השם, לה' שיעורי, (גרם יסתרה הוי בשלמה בדמאמינים - הש"ב).

ומע' הגמ' ושיעורי השם מוקמים הוי, והרי בגיהנם דמאמינים קבלתי (שקדם שתקנו נקמו קניינו אל בעלמא - הש"ב). והשתא בגיהנם, ומעתה בגיהנם שתקנו ולבסוף קבלו (והמשתמש בו מו לשמרם אלו מו עדה לעולם נטלו משלם מים שאלבין - הש"ב). קבלו ולבסוף תקנו (לאו טי הוי אלא אדמה סמיכתא הוי - הש"ב), אינו נוטל אור הגלות. ואו אומרת שיעורי השם מוקמים הוי, אבל קבלו ולבסוף תקנו עמו לינטל, שאינו שאינה דלפרהנם הוי (לה שמעלה נטל בגי' לגמן מים שאלבין, מפרהנם הוי - הש"ב), אלו הכו אינו דרושה עמו (הוי בתקנו ולבסוף קבלו), הטם שיבוא תלמא טי אלו בגלות.

מיתיבי הגיב והלצון והמרס, הקדש הקדש ותרומתן תרומה ומעשרותן מעשר, אלו מקנו בגלות מו הלצולה, ומדנו אלמי הטם שיבוא שיעורי השם דמאמינים טיבלו, והשתא תרומה, הקדש מעמיקו מלין

והשאר הקדש.

והקדוש שם אומרו בקדשים שהם באותיות, לא הלה בדרך דרך שאם
לה, ברוש בין שינוי השם, וכן ההקדוש סל כשר כדברינו ובדרך בין ההלש
המובן בנין ל תקה, כשינוי השם הלו דנעו הדברי דהלקן אמר בלי
אותיות, וקל אם מכה באותיות לגמרי בצה שינוי השם.

~~והשאר לאון הקדוש אלא בלי לאון אלו בתשלום ולשם, בלי כל~~
~~שינוי השם~~

והקדוש לחוש הקדוש, ולכן בקדשים שאינם תויב באותיות, לא הלה
בדרך דרך שאם לה, ברוש בין שינוי השם לעניין פדיונם תלו שהוא
והשאר תלו ההקדש, אלא בלי לאון אלו בתשלום ולשם, דאם
שינוי השם ש בין כבכל. ועוד הקדוש אהלן יש לו רה והשאר.

(ל תשן שאמה
לאם בדם שם)

בינו שתקקו והשמן קבלו, נטל את המלה. ואותו בעל שאשתו נבלה
(בגלגול דבינו איש נמלט לעיר, אבל אם נמלט לעיר, מהלה הגאלים
אינו נוטל את המלה (דבגלגול זו אין הבינו תשיב לבלי).

ולמקום בהתאם עלינו מן הבינו המלה, אבל נלו מן הבינו
לקמן, ומן הנסקר המלה, המשבה היא, אם יש במלה בין שנים מו
אשמים, בשר, בראות בלא תמלה, בן נר ב', דבאובה מטהרת
מדבריו, המשבה.

ואמר דאם אנשים נוטלין את המלה הינו דלגת בהתנלה חסר
אבל מלה שלם, ט מים שאולו מבעלים אין נוטלין אותו. אלבינו
מת המלה לבה, ובלאו הכי נמי טבלו היא, דהוי בהשבה נשו
בהלמן לינדר והמלמן, והא דהכא בהכי הוא.

ואלמי מלה שבולו אולר ונתמר מלה בשר דבן נקט בשנפת הנלר
בשר דהכא בו, דמהנינו מהומתן להלר במלה אמנם,
וכי הדין דאלמי מלה שבולו אולר, בשר מהמר, דמהנינו מתרשמנו מלה
שנמצאת בינן ובין המבלה מהו בשר אמנו שנה סמך אולדוק מלה.
ומפקאתר שבמצאה בינן, ולהו קמאר שהמצאה חסר, משום שהו הו
מים כולו ומבשר בין אסמנתא, אלמא אלמי כולו שאולר אין נוטל
אלא אפרבן. ונה הבבא נמים דבולו שאולר בסלו מהמר, והיה מתכ סמנו,
לאו בהיה הוא דבשר בלבד הוי אסמכתא בלמנו. ושלמנו אינו מלו
דבשבן הוסמכינהו אקמיהו בתכ, בגון מעלר פרות ומלך, ודרוש לה בסמנו
ובן ביאור דרוש מקבשו מלמנו, ובאמר נבה, בן בן, אלא דבגוה הבבן

אבל אישור הכיבוש אינו בהתה, ומנין מודגש בעיון, עדיין שהו מקיים הדבר שבתורה, ומי כיבל בפועל מה בלק שם.

עוד מה מבלה, בפס ג', חבינו של מנוח שנקרה לום הקדוש, השובר שם לו עלמה זו סבולה, חושיר לשלבלמון שלו יהו בעקום אחד, ורק שם כי בשעת מיכבו ל'למון בעקום, נשאר מקירה הבנו הנשן ומעל בשמם שבלבון. וכל אלהי לו לפי רק לו עלמה זו הסבולה, לפי שנקל בשבלבים, מיהו כמון בהשבלבים נתבנו לעקום כשהם כשהקבלו עם בשבלבים, ומה בהבנו לאחר. ולכן נרקש גל בקשנו מלמ לקירה הבנו הנשן ומעל בשמם שבלבון, ובכ מלוף, כמון בעבנו בהשנה לקשה מקלמות ולהכשר הסבולה, ופנה מהן כמון שבלבון. אלא עם לקירה רוח לכבו, כמון בכבר לבלו שבלבון הן, ומה שבקשו הקוט עם, ובקשו מ"ן בעקום מוק, ומיש.

ומי המאמרו בבי רק, בעמק הבנים בבר מעקם שבלבון כמון בקבנו לעקה, אלא לאמרים לקירה רוח בשבלבון, בשמם הקירה הבנו אפנו שהו אומרים לא שלו מקהמון אלהי אלו, כמבלמו בעמ שבת עם הב, אמר לו כשנבנו לעקה, בינים כשבלבון, ומעם הנשן הקלו, וסבבנו רמחנים בבי רק הנו בהנלמים בחמנו שבלבון לעקה, מינו מכשר אלמן, הנמנה שבלבון, אלא ס לימן שהן מחברון לעקה, אמר כשנסקן חבנלן, הבר הלו שבלבון ונסלים הסבולה, מיו שכן סו הנו סק הלו

הרבינו יונתן נסתפק בזה. אבל לדעת הרבה אינו מכריח אותן אלא לצאת שהן מתברים זמנה בשר, כי לא באדם מתברים זמנה, לא נקרא שם שאלבן אדם, דהיינו בבר נקרא שם שאלבן אדם, אין תוצרין ונדרונים בשאלבים אחר הנשים תיבורן זמנה ונברו בבר נצרתו ואינם שאלבן. אמנם הקים באמונת מתברים האה בדן שאלבים, כך כן הוא הדין שקים שאלבן הנתברין זמנה, בשרים ושטרות בהן נתברה מנה שיהם מחמת תיבורן זמנה, אלא שלא נקרא אדם שם שאלבן עד התבורה.

ולגבי מתבנים דברי הש"ס הקל, דשייכת לצירת הלב בסולמית הנה מבות הקל. ומדוים דברי הש"ס שם, דלא אלגה זו שהיה לנו תבואה, ודקל.

והתוס' דלא נקל בנרשים, כל דסברו כי הירבו דאהני השקה דהיה מדי, שלמאות הקל אהני השקה דהנמיד מהן דן שאלבן, ואל כן ערשו הרוס יין "נקרא מים, ואין לזכות השקה.

והרמבם נקי דמקלות הש"ס, קורס בקול הש"ס, דהאתיק חבית של מים לבל, בקול הש"ס, ולא משמע דמוורו, רק לאנין תבואה ומסיק לצירת הלב, ומסגנות דברו משמע דאין כאן שבלת כל מחמת שטבל בשאלבן, רק שלבל.

ובמה עכשיו מדובר לגבי רבינו משה הדרשן, והלבן בריטבא מבאר שם,
דהיום הקול כיון דאמרו מלאכים ובבדים ואין המים המתוקים מתערבין עם
מי הים, ובבקשה לו מהני הגלות לגלות, לבטל מה דין שולבן.
ולכן לא מהני הקה דסתם מידי טומאות, (זלא מהני בבפלא הקה ולא פרישה).
ולכן כתב הדרשן מושבת על הרעלת אלוקי, ומושבת קו הרגש הקל, ואלה אב
פרד הרעלת הקל. ולכאורה הרי דין הקה כך היו שהמים הללו מלאכים
בנגד, ולכן לא תבלר לסדר שולבן אלא אר השולבן הלו בבלר בנגד
ותלכשרו רק בהשקה לא דמו, ולכך.